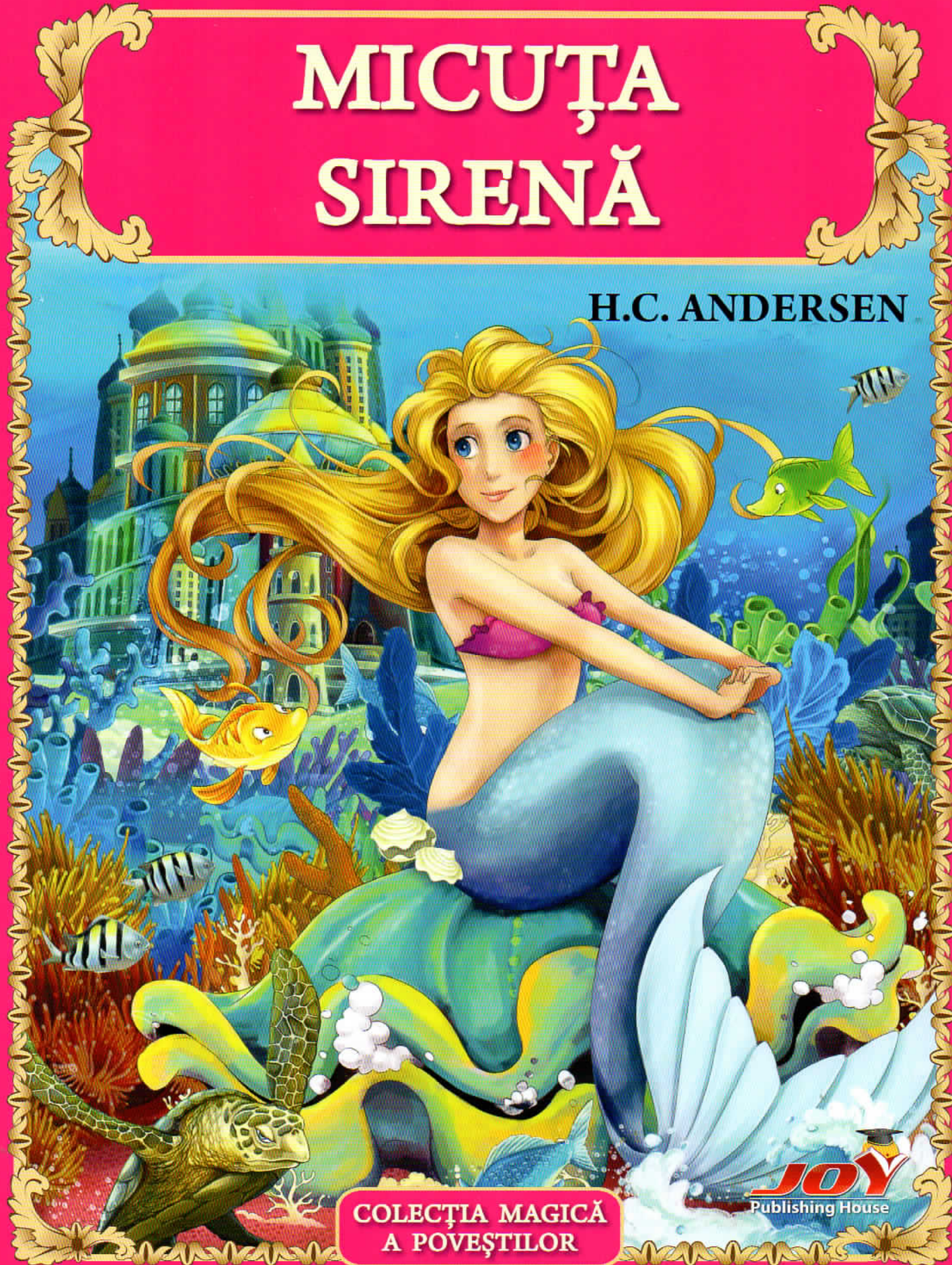

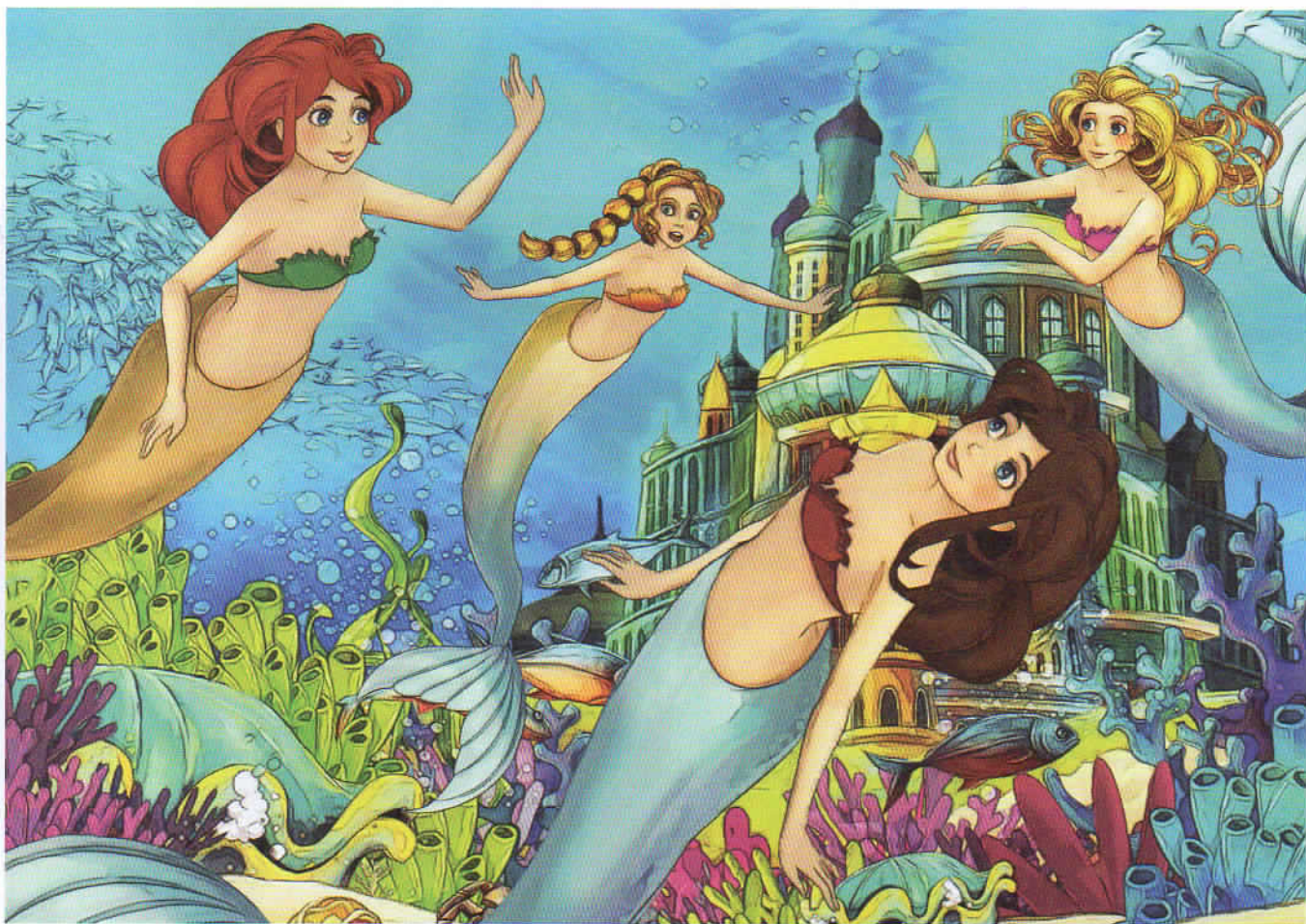
MICUȚA SIRENĂ

H.C. ANDERSEN

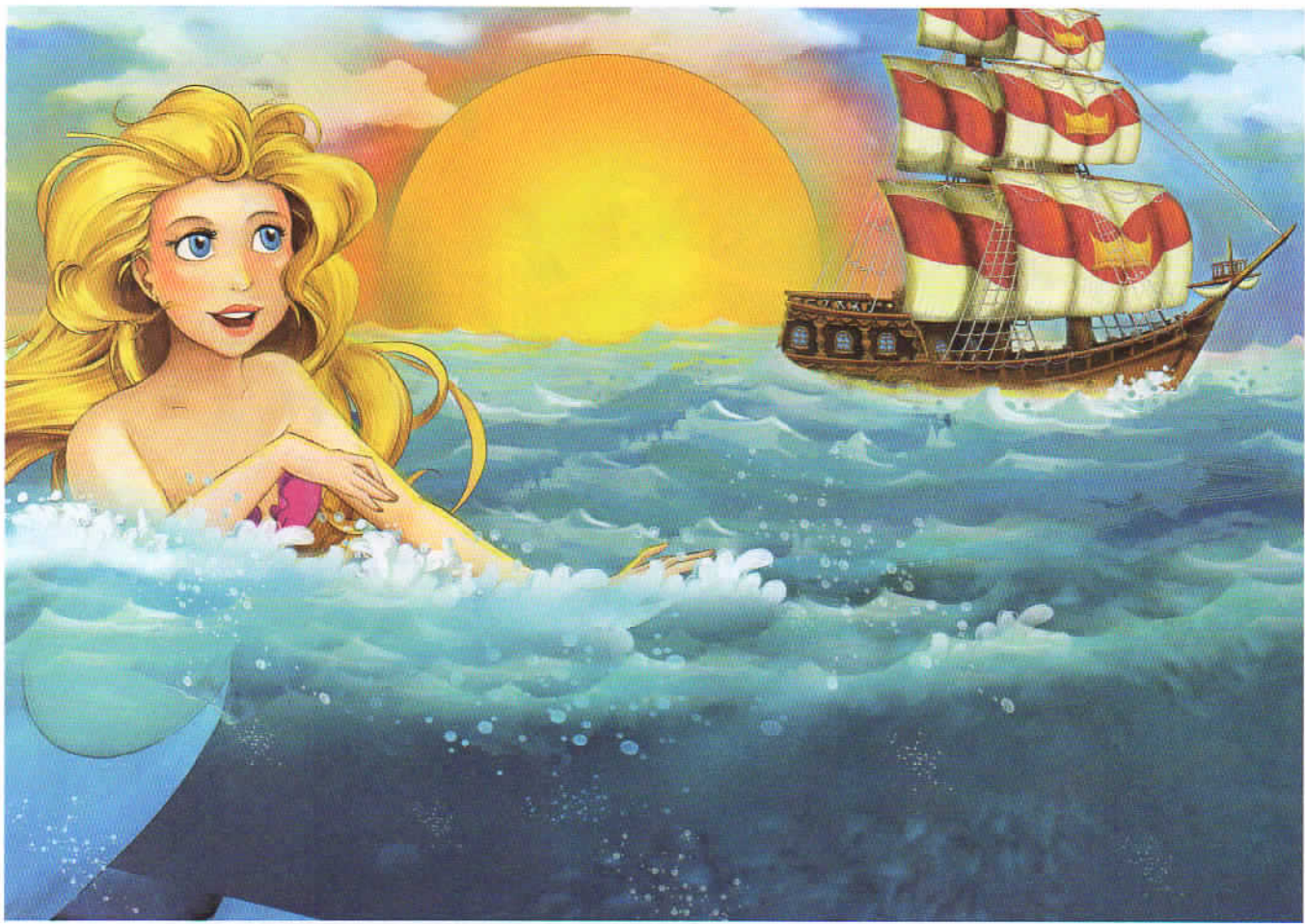
COLECȚIA MAGICĂ
A POVEȘTILOR

JOY
Publishing House

DEPARTE, ÎN LARGUL MĂRII, APA E ALBASTRĂ PRECUM ALBĂSTRELELE ȘI LIMPEDE CUM E CRISTALUL, DAR ESTE ȘI FOARTE ADÂNCĂ. ACOLO LOCUIA ÎMPĂRATUL MĂRII, DE MULTĂ VREME VĂDUV, ÎMPREUNĂ CU DOMNIȚELE MĂRII, PATRU SIRENE, FETELE SALE.

TOATĂ ZIUA SIRENELE ÎNOTAU ȘI SE JUCAU ÎN GRĂDINILE PLINE CU FLORI ALE PALATULUI. FIECARE DOMNIȚĂ AVEA UN LOC AL EI ÎN CARE SĂDEA FLORILE PREFERATE.

DOMNIȚA MEZINĂ ERA O COPILIȚĂ TARE GÂNDITOARE. BUCURIE MAI MARE DECÂT SĂ AUDĂ DESPRE LUMEA OAMENILOR NU AVEA. ABIA LA VÂRSTA DE 15 ANI AVU VOIE SĂ IASĂ LA SUPRAFAȚA APEI ȘI SĂ VADĂ LUMEA PĂMÂNTEANĂ.

SOARELE TOCMAI ASFINȚISE CÂND ȘI-A SCOS CAPUL DIN MARE. VĂZDUHUL ERA MOLCOM ȘI RĂCOROS, IAR MAREA ERA LINIȘTITĂ. NU DEPARTE DE ACOLO ERA O CORABIE MARE, CU PÂNZELE ÎNTINSE.